

[Stats- og udenrigsministeren.]

holdene nu engang er, vil blive suverænt og vil blive genbevæbnet, hvadenten vi synes om det eller ej. Det, sagen drejer sig om, er, om vi ved at samarbejde indenfor NATO vil gøre vort til at støtte de demokratiske kræfter i Tyskland, eller om vi vil stille os udenfor dette arbejde. Det er derfor, jeg siger, at en folkeafstemning i realiteten ville angå vort forhold til NATO. Jeg har ikke i denne udtalelse indlagt nogen tanke om, at Danmark skulle blive smidt ud af NATO, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen så flot „citerede“ i lighed med, hvordan han på område efter område jonglerede med ethvert begreb, enhver udtalelse, enhver mening, efter som det passede i det ærede medlems øjeblikkelige krav.

Jeg vil gerne her føje en enkelt lille bemærkning ind. Jeg har i den, som jeg personlig synes, rent utrolige kampagne, som det kommunistiske blad har ført om denne sag, set mig selv citeret gang på gang. Nu gider man jo ikke dementere de forskellige urigtigheder i „Land og Folk“ — man kunne faktisk ikke bestille andet, hvis man indlod sig derpå. Men det fremgår af disse udtalelser og disse evige citater, at jeg skulle have sagt, at en folkeafstemning var pjat. Hvad er nu sandheden derom? Jeg har nok set, at „Information“ bragte et „citater“ fra en tale, jeg har holdt i Næstved, og hvori jeg skulle have sagt, at folkeafstemning var pjat. Men hvad har jeg i virkeligheden sagt? Jeg har sagt: jeg ser, at der tales om, at der bør være en folkeafstemning om Tysklands genoprustning; en sådan folkeafstemning må jeg anse for at være pjat, for det er ikke vort anliggende; det er ikke det, vi har indflydelse på. Og jeg føjede til, at det, man i givet fald kunne lave folkeafstemning om, var en del af det, der indeholdtes i det radikale venstres forslag, nemlig om Danmark skulle tiltræde Vesttysklands optagelse i NATO. Uden hensyn til, hvad jeg i virkeligheden har sagt, er denne lille sætning om, at folkeafstemning er pjat, misbrugt indtil det utrolige. Jeg nævner det som et lille eksempel; men, som jeg sagde før, man gider ikke dementere det stykke papir, som „Land og Folk“ er, fordi det, der dementeres den ene dag, må dementeres

een gang til den næste dag — løggen har jo sit frie forløb der. Jeg har gjort denne indskudte bemærkning for dog i nogen måde at retlede, hvis det kunne tænkes muligt.

Regeringen må iøvrigt i denne sag henvise til, hvorledes opfattelsen er i det høje ting af hele spørgsmålet om Tysklands optagelse i NATO og folkeafstemningsbegrebet, og jeg synes, at indlæggene fra partiernes ordførere ikke lader nogen i tvivl om, at den almindelige opfattelse her er den, at Tysklands optagelse i NATO ikke bør forelægges vælgerbefolkningen til afstemning, men bør afgøres på tinge af de folkevalgte repræsentanter.

Hvad jeg her har sagt om spørgsmålet folkeafstemning, skulle også tjene som svar på det ærede medlem hr. Viggo Starckes bemærkninger. Jeg kan i og for sig slutte mig til mange af det ærede medlems betragtninger, men jeg må sige, at jeg havde håbet på en anden konklusion af disse betragtninger end et forslag om folkeafstemning. Jeg kan udmærket som det ærede medlem være af den opfattelse, at en sådan afstemning ville give flertal for dansk tilslutning til Tysklands optagelse i NATO, men jeg finder ikke, at dette er et tilstrækkeligt argument for at afholde en folkeafstemning, og jeg lægger ikke skjul på, at jeg ængstes for de grove midler, som man fra kommunistisk side i en sådan situation ville bringe i anvendelse, således som man jo allerede har gjort det i den debat, der er ført. Jeg ængstes for, at sagligheden ville få trange kår.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen påstod, at der ikke i Parisaftalerne var fastsat begrænsninger for de tyske styrker. Må jeg hertil sige, at for så vidt angår de styrker, der er *tildelt* den øverstkommanderende for Europa, indeholdes følgende begrænsninger, hvad angår de tyske styrker:

I henhold til artikel 1 og 2 i protokol nr. II til Bruxellestraktaten vedrørende Den vesteuropæiske Unions styrker skal de tyske land-, sø- og luftstridskræfter begrænses til de fremtidsmaksima, der er fastsat i den særlige overenskomst, som var knyttet til EDC-traktaten, d. v. s. 12 divisioner eller en hertil svarende styrke, ca. 1 350 luftfartøjer og visse begrænsede, lette flådeenheder, og i henhold